

DRUNK ON PRAYER

What are we really praying for on Rosh Hashanah?

TEACHER'S MANUAL

JEWISH INSIGHTS

A TASTE OF THE REBBE'S TEACHINGS

ROSH HASHANA

Jewish Insights is made possible by:

Rabbi Yossi and Yael Michelashvili

For sponsorship opportunities, email info@jewishinsights.org
To download this complimentary class, visit www.JewishInsights.org

The Shluchim Office

Director | Rabbi Gedalya Shemtov
Development | Rabbi Mendy Shemtov

Editors

Rabbi Avraham Greenberg
Rabbi Zuscha Greenberg

English

Translation and editing | Rabbi Mendel Super
Proofreading | Rabbi Shneur Itzinger

Hebrew

Linguistic editing | Rabbi Zushe Greisman
Proofreading | Rabbi Menachem Wilhelm

Spanish

Translation and editing | Rabbi Rafi Tawill

French

Translation and editing | Rabbi Yahir Elbaz
Proofreading | S. Elbaz

Portuguese

Translation | Mr. Yitzchak Dayan
Editing | Rabbi Yeshaya Dayan
Layout Design | Mike Katan

Layout

Berel Marozov

Website

Yuval Katz and Yisrael Visotsky

Administration

Levi Shemtov

Advisory Committee

Rabbi Asher Deren - Cape Town, South Africa
Rabbi Mendy Gerlitzsky - Tel Aviv, Israel
Rabbi Levi Greenberg - El Paso, Texas
Rabbi Dovid Goldberg - São Paulo, Brazil
Rabbi Levi Shaikevitz - Kfar Chabad, Israel
Rabbi Mendy Greenberg - Twinsburg, Ohio
Rabbi Shmuel Freedman - Bahia Blanca, Argentina
Rabbi Yosef Yitzchak Blau - Moshav Kineret, Israel
Rabbi Chaim Drukman - Lucerne, Switzerland

Founded in 2008 in memory of Rabbi Gabi and Rivky Holtzberg OB" M
Shluchim of the Rebbe to Mumbai India

© Published and Copyright 2025 by
Shluchim Office International

Contents

A. Pious or Drunk?.....1

In the haftarah of the first day of Rosh Hashanah we read the story of Hannah, who was barren. She entered the Mishkan overwhelmed with emotion and poured out her soul before G-d. Eli the Kohen, who saw her lips moving but could not hear her voice, mistakenly thought she was drunk. Hannah clarified that she was not, but rather that she was praying to G-d and asking for a son (Source 1).

The Rebbe asks:

- A. How is it possible that a holy man like Eli could make such a serious mistake and not recognize that Hannah was praying, instead thinking she was drunk?
- B. And even if we understand his mistake, why is it important for the Torah to tell us this, something that seems to detract from Eli the Kohen's honor?

B. What Do We Pray for on Rosh Hashanah?.....6

In the Rosh Hashanah prayers we focus on two themes that seem to contradict one another: on the one hand, prayers and requests for all of a person's needs, both physical and spiritual; and on the other hand, the primary theme of the service is the coronation of G-d as King over the world—something that requires total nullification of personal desire and complete acceptance of the yoke of Heaven.

The coronation of G-d as King on Rosh Hashanah is a direct continuation of the beginning of creation: Adam gathered all the creatures together and, along with them, proclaimed G-d as King over the world (Source 2).

How is it possible to combine two opposite matters—complete nullification in the coronation of the King, where there is no place for personal needs at all, and at the same time, personal requests, including for physical matters?

C. Material that is Spiritual.....9

The explanation:

When we ask on Rosh Hashanah for our physical needs, our inner request is to fulfill the

purpose of creation: the revelation of G-d's Kingship in the world, through elevating the Divine sparks that are embedded in material things. Our requests flow from complete self-nullification to do G-d's will.

The Baal Shem Tov explains the verse: "Hungry and also thirsty, their soul enwraps itself within them." The body's hunger for food actually stems from the soul's desire to elevate the Divine sparks contained within the food. Similarly, when we ask for material things on Rosh Hashanah, in truth and in essence, our request is our soul's desire to fulfill the ultimate purpose—making a dwelling place for G-d in this world—even if outwardly it seems otherwise.

This also explains we are more moved by the passages of the prayers that speak about our needs ("Who will live and who will die") than by those that speak about Kingship ("Reign over the entire world"). This is not because we are more materialistic, but because this is G-d's intent—that the ultimate purpose be fulfilled specifically in this physical world. Our soul senses this, and therefore those prayers touch us more deeply.

The conduct of the Baal Shem Tov and the Alter Rebbe proves this: in his early years the Baal Shem Tov was occupied with the material well-being of Jews, and so too the Alter Rebbe (Source 4). Only afterward did they begin to care for their spiritual well-being. For, as explained, first one provides for physical needs, so that from them can come spiritual growth. They learned this from G-d Himself, Who for 26 generations sustained His creations with kindness, and only afterward gave the Torah.

The story of Hannah and Eli, explained:

Eli thought Hannah was too focused on her personal needs while standing before G-d. He considered this improper—like wine, which is beneficial in moderation but harmful in excess. But Hannah explained that her prayer was not "drunkenness," but rather a deep outpouring of her soul and a desire for a son who would be entirely dedicated to G-d and His mission. Indeed, Samuel, the son she eventually bore, grew up in the Mishkan and became a prophet of G-d (Source 5).

Takeaway:

On Rosh Hashanah, when we ask for material things, it is not a selfish request but rather an expression of our soul's desire to fulfill the Divine purpose for which it descended into this world. And just as Hannah's prayer was answered, so we are all assured that G-d will fulfill our good requests, for a good and sweet year.

Introduction

We are approaching Rosh Hashanah: two full days during which we spend many hours in prayer in the synagogue. As Rosh Hashanah draws near, it is important to understand what we are praying for, what the meaning of our requests is, and how they connect to the central theme of the day—the coronation of G-d and our devotion to Him and to His mission in the world. This will be the focus of our class today.

השיעור לראש השנה

משיחת יום ב' דראש השנה, ה'תשל"ו,
לקוטי שיחות חלק י"ט, עמוד 291 בתרגום ללה"ק ובעיבוד קל,
בהוספת ציוני מראה מקומות וכמה פרטים מהנחה בלתי מוגה,
תורת מנחם, כך פ"ב עמוד 15 ואילך

A. Pious or Drunk?

>> The Rebbe

What comes first?

Student's
pg. 1

The haftarah for the first day of Rosh Hashana tells the story of Hannah, wife of Elkanah and mother of the Prophet Samuel. Although initially childless, Hannah was granted a son – Samuel – after praying at the tabernacle in Shiloh.

בהפטר¹ יום ראשון של ראש השנה (תחילת ספר שמואל)² מסופר אודות חנה, אשת אלקנה, ותוכן הסיפור, שבתחילה היה מצב ש"לחנה³ אין ילדים"⁴, ואחר כך, על ידי תפלתה (בהיותה בשילה במשכן) נפקדה בן - שמואל הנביא.

Source 1 | Samuel 1:1

Student's
pg. 1

There was a man from Ramataim of the Tzuphites, in the hill country of Ephraim, whose name was Elkanah son of Yerocham, son of Elihu son of Tochu, son of Tzuph, from the tribe of Ephraim. He had two wives, one named Hannah and the other Peninah. Peninah had children, but Hannah was childless. Elkanah used to go up from his town every year to worship and to offer sacrifices to G-d at Shiloh.

וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִן הַרְמָתִים צֹפִים מֵהָר אֶפְרַיִם, וְשָׁמוּ אֶלְקָנָה בֶּן יִרְחָם בֶּן אֱלִיהוּא בֶּן תָּחוּ בֶּן צֹפִי אֶפְרַתִּי. וְלוֹ שְׁתֵּי נָשִׁים, שֵׁם אַחַת חַנָּה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית פְּנִינָה. וַיְהִי לַפְּנִינָה יָלָדִים, וְלַחַנָּה אֵין יָלָדִים. וְעָלָה הָאִשָּׁה הַהִוא מֵעִירוֹ מִיָּמִים יָמִימָה לְהַשְׁתַּחֲוֹת וּלְזָבַח לַיהוָה צִבְאוֹת בְּשִׁלֹּה...

But while Elkanah and the rest of the family are celebrating with joy, Hannah's heart is overcome with growing sorrow. The emptiness within her is felt most sharply during the festive family meals. Anyone who has experienced loneliness can relate to Hannah, watching the little children gathered around Peninah, hearing their laughter and seeing the moments of family happiness, while she sits alone. Everyone looks forward to the family holiday and the lively atmosphere, but for the childless woman the holiday becomes a nightmare that only magnifies her suffering.

3. שמואל-א א, ב.
4. וכבר נתבאר פעם בארוכה (ראה גם תו"מ חע"ח ע' 73. ושי"ת) ההוראה מזה – על יסוד תורת הבעש"ט (ראה כש"ט בהוספות סמ"ד. ושי"ת) עה"פ "ויהי לפנינה ילדים ולחנה אין ילדים" (מהנחה בלתי מוגה).

1. מכאן עד סוסי"ב – הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א (באידית), ונדפס בלקו"ש ח"ט ע' 291 ואילך. במהדורא זו ניתוספו עוד איזה ציוני מ"מ וכמה פרטים מהנחה בלתי מוגה.
2. מגילה לא, א ("ומפטיירין בחנה"). טושו"ע (ואדה"ז) אור"ח סתקפ"ד ס"ב (ס"ז).

Family Feud

Elkanah is sensitive to Hannah's feelings, and tries to appease her:

Student's
pg. 1

The day came, and Elkanah offered a sacrifice. He gave portions to his wife Peninah and to all her sons and daughters, and to Hannah he gave a special portion, for he loved Hannah, and the L-rd had closed her womb.

וַיְהִי הַיּוֹם, וַיִּזְבַּח אֶלְקָנָה.
וַיִּתֵּן לַפְּנִינָה אֲשֶׁתּוֹ וּלְכָל בְּנֵיהָ
וּבָנוֹתֶיהָ מְנוּת. וּלְחַנָּה יִתֵּן מְנָה
אַחַת אַפִּים כִּי אֶת חַנָּה אָהָב
וְהָ סָגַר רַחֲמָהּ.

Metzudat David

Student's
pg. 2

One portion: meaning – one choice portion.

מְנָה אַחַת: רוֹצֵה לומר:
מִיְחָדָת בְּיוֹפִי.

The L-rd had closed her womb: Hannah was especially pained because she could not bear children. Elkanah attempted to appease her with this special portion.

וְהָ סָגַר רַחֲמָהּ: וְלֹא
יָלְדָה, וְהִיתָה מְצָרָה.
וְלִזְוָה הָרָאָה לָהּ חֲבָה
יִתְּנָהּ לְהַפִּיג צָעָרָהּ.

While Elkanah shows empathy toward Hannah and tries to comfort her with a special portion of the festive dish, Peninah—the “rival”—takes the opposite approach. Instead of embracing and consoling Hannah, she torments her.

Student's
pg. 2

Hannah's rival would frequently anger her, to make her complain, for G-d had closed her womb.

וּכְעֶסְתָּהּ צָרָתָהּ גַּם כַּעַס
בְּעֵבוֹר הָרַעְמָה כִּי סָגַר ה'
בְּעַד רַחֲמָהּ.

Yalkut Shimoni, I Samuel 1:77

Student's
pg. 2

Peninah would constantly provoke Hannah. She would say, “Did you buy your child a kerchief, a shirt, a robe?”

מָה הִיתָה אוֹמֶרֶת לָהּ:
"לָקַחְתָּ לְבָנֶךָ גָּדוֹל סוּדָר
וְכִתְנֹת וְחָלוּקִים?"

Rabbi Nachman bar Abba taught: In the morning Peninah would say, “Hannah, aren't you going to wash your children before school?” And in the afternoon, she would say, “Aren't you going to greet your children as they come back from school?”

אָמַר ר' נַחֲמָן בַּר אֲבָא:
הִיתָה פְּנִינָה מְשַׁכֶּמֶת
וְאוֹמֶרֶת לְחַנָּה, "אֵין אַתָּה
עוֹמְדָת וּמְרַחֶצֶת פְּנִינָהּם
שֶׁל בְּנֶיךָ, כִּדִּי שְׂיִלְכוּ
לְבֵית הַסֵּפֶר?" וּבִשְׂשׁ
שְׁעוֹת הִיתָה אוֹמֶרֶת לָהּ,
"חַנָּה, אֵין אַתָּה עוֹמְדָת
וּמְקַבֶּלֶת בְּנֶיךָ שֶׁבָּאוּ
מִבֵּית הַסֵּפֶר?"

Student's
pg. 2

Rabbi Tanchum bar Abba taught: Peninah would upset Hannah especially at mealtimes. When Elkanah distributed food to all the children, Peninah would taunt her: "You gave food to my children—but you did not give to her children..."

רב תנחום בר אבא אמר: היו יושבים לאכל, והיה אלקנה נותן לכל אחד ואחד מבניו חלקו, והיתה פננה מתכוננת להכעיס את חנה והיתה אומרת לאלקנה, "תן לזה בני חלקו ולזה בני חלקו – ולזה לא נתת חלקו".

A pattern emerges of Peninah's cruelty toward Hannah. Instead of rejoicing in her own lot and thanking the Creator for her good fortune, she rubbed salt into Hannah's wounds, and made sure to do so year after year.

Student's
pg. 2

This happened year by year, every time Hannah went up to the house of the L-rd, Peninah would anger her.

וכן יעשה שנה בשנה
מדי עלתה בבית ה' בן
תכעסנה...

A turning point occurs in our story. Hannah can no longer remain indifferent to Peninah's provocations. She bursts into tears and pushes away the portion of food that was offered to her.

Student's
pg. 3

She wept and would not eat. Her husband Elkanah said to her, "Hannah, why are you crying, and why aren't you eating? Why are you so sad? Am I not more devoted to you than ten sons?"

ותבכה ולא תאכל. ויאמר לה אלקנה אישה, "חנה, למה תבכי, ולמה לא תאכלי, ולמה ירע לך? הלא אנוכי טוב לך מעשרה בנים".

A Prayer From the Depths of Her Heart

Hannah does not accept Elkanah's consolations. But then, precisely from her emotional crisis, Hannah rises and takes action. In hindsight, this step creates a turning point in the story of her life: Hannah takes her fate into her own hands. Instead of sitting and crying, she goes to pray to G-d and changes her story.

Student's
pg. 3

After they had eaten and drunk at Shiloh, Hannah rose and went to the Mishkan. The priest Eli was sitting on the seat near the doorpost of the temple of the L-rd. She was bitter in spirit, and she prayed to G-d, and wept. She said this vow: "G-d, if You will look upon the affliction of Your servant, and You will remember me, and You will not forget Your servant,

ותקם חנה אחרי אכלה בשלה ואחרי שתה, ועלי הכהן ישב על הכסא על מזוזת היכל ה'. והיא מרת נפש ותתפלל על ה' ובכה תבכה. ותדר נדר ותאמר, "ה' צבאות, אם ראה תראה בעני אמתך וזכרתני ולא תשכח את אמתך, ונתתה לאמתך ירע

Student's and You will give Your servant a son, I will
pg. 3 give him to the L-rd all the days of his life,
and no razor shall come upon his head."

אֲנָשִׁים, וְנָתַתִּיו לַה' כֹּל
יְמֵי חַיָּיו, וּמִזְרָה לֹא יֵעָלֶה
עַל רֹאשׁוֹ."

Sober, and Pious

Student's As Hannah prayed at length before the L-rd,
pg. 3 Eli watched her mouth.

But Hannah was speaking in her heart; only her lips were moving, and her voice was not heard. Eli thought she was a drunken woman.

Eli said to her: Until when will you be drunk? Throw off your wine from upon yourself.

Hannah answered and said: No, my lord, I am a woman of sorrowful spirit, and I have not drunk neither new wine nor old wine. I have poured out my soul before the L-rd.

Student's Deliver not your servant before the
pg. 4 unscrupulous woman, for out of the
abundance of my complaint and my pain I
have spoken until now.

Eli answered and said: Go in peace, and the G-d of Israel will grant your request which you have asked of Him.

וְהָיָה כִּי הִרְבֵּתָה לְהִתְפַּלֵּל
לִפְנֵי ה' וְעָלִי שֹׁמֵר אֶת
פִּיהָ. וְחֲנָה הִיא מְדַבֶּרֶת
עַל לִבָּהּ, רַק שְׁפָתֶיהָ
נָעוֹת וּקוֹלָהּ לֹא יִשְׁמָע,
וַיַּחְשְׁבֶהָ עָלֵי לְשֹׁכְרָה.
וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ עָלִי, "עַד
מָתַי תִּשְׁתַּכְּרִין? הֲסִירִי
אֶת יַיִנְךָ מֵעַלֶּיךָ?"

וַתַּעַן חֲנָה וַתֹּאמֶר, "לֹא
אֲדֹנָי, אִשָּׁה קָשָׁת רוּחַ
אָנֹכִי, וַיֵּין וְשֹׁכָר לֹא
שָׁתִיתִי, וְאֲשַׁפֵּךְ אֶת נַפְשִׁי
לִפְנֵי ה'. אֵל תִּתֵּן אֶת
אֲמִתְךָ לִפְנֵי בַת בְּלִיעֵל, כִּי
מֵרֹב שִׁיחִי וּכְעָסִי דִּבַּרְתִּי
עַד הַנֶּה"ל."

וַיַּעַן עָלֶי וַיֹּאמֶר, "לָכֵי
לְשָׁלוֹם, וְאַלֶּכִי יִשְׂרָאֵל
יִתֵּן אֶת שְׁלֹתְךָ אֲשֶׁר
שָׁאַלְתָּ מֵעַמּוֹ."

>> The Rebbe

Eli's Error

Student's This story raises some questions:
pg. 4

לכאורה אינו מובן:

a) How could Eli the priest have made such an extreme mistake? Instead of recognizing that she was praying with deep feeling, he thought she was drunk.

א) איך יתכן שתהיה לעלי הכהן טעות
כזו⁵ - מן הקצה אל הקצה, ובמקום
להכיר⁶ שהיא מתפללת בשפיכת הנפש
- חשב שהיא "שיכורה"?

ולהעיר, דכהנים בכלל שייכים לענין המחשבה, דעבודתם היא בחשאי וברעותא
דלבא (זח"ג: לט, א), וגם ע"פ נגלה הרי ענינם ש"הובדלו .. לעבודת הקרבנות"
(רמב"ם הל' כלי המקדש רפ"ד), שמחשבה עיקר בזה, ולשם ששה דברים הזבח
נזבח (זבחים מו, ב במשנה), ועד"ז בשאר העבודות.

5. ועד שחנה אמרה לו "לא אדוני", "לא אדון אתה בדבר זה כו'" (שמואל-א שם,
טו ובפרש"י), שזהו ענין של היפך השבח (מהנחה בלתי מוגה).
6. להעיר דעלי נתמנה אותו היום שופט על ישראל (פרש"י שם, ט), שבאותו הזמן
היו הם מנהיגי העם. וגם שופט סתם - הרי דיין צ"ל "דין דין אמת לאמיתו" (שבת
י"ד, א. ושי"ג), שקשור עם עיון במחשבת הנדון (עיין בתוס' שם ובב"ב ח, ב).

This is especially difficult according to the view that Eli was the high priest, of whom it is said that he was set apart "to sanctify him as the holiest of holies." Eli certainly remained the high priest even after this incident and continued entering the Holy of Holies on Yom Kippur in the years that followed, since he was worthy of that role. If the high priest was unworthy, he would have had to have been replaced; so Eli must have been of the highest spiritual level.

It is also noteworthy that in the chain of receiving the Torah from Moses, Eli is listed as the third link, as Maimonides writes in his introduction to Mishneh Torah: "Eli received from Pinchas, Pinchas from Joshua, and Joshua from Moses our teacher."

Eli the Kohen was the High Priest, a righteous and pious man who entered—and continued to enter—the Holy of Holies every year on Yom Kippur. He was also the third in the chain of transmission from Moses: he learned from Pinchas, who learned from Joshua, who learned from Moses.

If so, how is it possible that a holy man of such stature could make such a serious mistake...

Why tell us about this mistake?

b) Even if we can find some explanation for Eli's mistake, we would still need to explain why the Torah would relate this at all. After all, Scripture does not even speak disparagingly about an impure animal; how much more so, it would seem, should it not record something negative, G-d forbid, about Eli the priest.

ובפרט לפי הדעה שעלי היה כהן גדול, שעליו נאמר⁷, "ויבדל... להקדישו קדש קדשים" - ובוודאי שגם לאחר מאורע הנ"ל נשאר עלי כהן גדול, והמשיך להיכנס ביום הכיפורים לקדש הקדשים בשנים שלאחרי זה, כיון שהיה ראוי לכך (שהרי מי שלא היה ראוי לכך, היו צריכים להחליפו כו'⁸, ועל כן צריך לומר שהיה בתכלית השלימות).

ולהעיר גם שבסדר קבלת התורה ממושה רבינו נמנה עלי השלישי - כמו שכתב הרמב"ם בהקדמתו לספר הי"ד: "עלי מפינחס, ופינחס מיהושע, ויהושע ממושה רבינו"⁹.

ב) אפילו אם תמצא הסברה לטעותו של עלי¹⁰ - עדיין לא מובן, מדוע מסופר¹¹ על זה בתורה?¹² הרי אפילו "בגנות בהמה טמאה לא דבר הכתוב"¹³, על אחת כמה וכמה, להבדיל, בנוגע עלי הכהן!

שנכתב בתורה הרי זה נעשה דבר ה', מ"מ, לא נכתב בתור נבואה, אלא בדרך סיפור, שאם לא הי' ענין שנוגע לדורות, לא הי' נכתב בתורה (מהנחה בלתי מוגה).

12. ומובן, שבשביל סיפור ברכתו של עלי, "לכי לשלום ואלקי ישראל יתן את שלתך אשר שאלת מעמו" (שם, יז) - אין הכרח בהקדמת הסיפור שחשבה לשכורה כו'. (מהנחה בלתי מוגה).
13. ב"ב קכג, א.

7. דברי הימים-א כג, יג.

8. ראה יומא ח, ב ובפרש"י.

9. מהנחה בלתי מוגה.

10. ראה רש"י (ועוד) שמואל-א שם, יג (יב). מפרשי הע"י ברכות שם. יד אפרים וחכמת שלמה לשו"ע או"ח סק"א. ועוד.

11. ולהעיר, שאפילו בנוגע לנבואה, שהיא "דבר ה'", איתא בגמרא (מגילה יד, א) שרק "נבואה שנצרכה לדורות נכתבה", ועאכ"כ בנוגע לסיפור [שאף שלאחרי

B. What Do We Pray for on Rosh Hashanah?

>> The Rebbe

Student's The explanation is as follows:
pg. 6

When analyzing the prayers on the New Year, we seem to find two opposite themes.

Material and spiritual requests

Student's 1) Rosh Hashanah is the day of judgment for all
pg. 6 a person's needs, both spiritual and material. Therefore, in the prayers of this day, we ask for children, health, and sustenance, as well as for success in spiritual matters.

Coronating G-d

Student's 2) On the other hand, it is known that
pg. 6 the central focus of our work on Rosh Hashanah, expressed primarily in prayer, is the coronation of G-d as king. G-d expresses Himself, saying: "Make Me king over you." This is reflected in the prayers of the day: "Reign over the entire world in Your glory," "King over all the earth," and more. This act of coronation and accepting G-d's kingship is achieved specifically through absolute self-nullification—by submitting ourselves entirely under the King's authority, to the point of not feeling one's own desires at all. This surrender, in turn, arouses the king to "accept" the coronation.

What is the "coronation of G-d"?

והביאור בכל זה:

בנוגע לתפילות של ראש השנה מצינו שני ענינים הפכיים:

ראש השנה הוא יום הדין על כל צרכי האדם, הן ברוחניות והן בגשמיות¹⁴, ולכן מבקשים בתפילות של ראש השנה על בני חיי ומזוני, וגם על הצלחה בענינים רוחניים.

אבל מצד השני ידוע, שנקודת העבודה (שעיקרה בתפילה) של ראש השנה מתבטאת בהכתרת הקב"ה למלך¹⁵, ובלשון חז"ל¹⁶: "שתמליכוני עליכם" [וכפי שאומרים בתפלת ראש השנה "מלוך על העולם כולו בכבודך", "מלך על כל הארץ", ועוד] - שהכתרת המלך וקבלת מלכותו היא דוקא על ידי התנועה של ביטול בתכלית, על ידי שמשעבד את עצמו לגמרי תחת מרותו של המלך, עד שאינו מרגיש כלל את הרצונות שלו¹⁷ (וביטול זה מעורר את המלך "לקבל" את ההכתרה).

15. ראה בארוכה לקו"ש ח"ד ע' 1145 ואילך. ע' 1354 ואילך. ח"ט ע' 434 ואילך. 450. ואילך. 489. ואילך. וש"נ.
16. ר"ה טז, סע"א. וש"נ.
17. ראה ד"ה תקעו תש"א פ"ב (סה"מ תש"א ע' 2). ד"ה יו"ט של ר"ה תש"ג פ"ב (סה"מ תש"ג ע' 7).

14. כמ"ש "כי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב" (תהילים פא, ה): חק לישראל - מלשון "הטריפני לחם חוקי" (משלי ל, ה). לקרית ר"ה נד, ד. נה, סע"ד. ד"ה כי חק תש"י ספ"א, סה"מ תש"י ע' 15) - הוא הדין ומשפט על מזונות (כולל כל צרכים) גשמיים (ד"ה כי חק שם. ועוד); ו"משפט לאלקי יעקב" הוא הדין ומשפט על ענינים רוחניים (ד"ה כי חק שם. ועוד) (עד כמה יומשך "גילוי אלקות בנפש" לשון הקרית שם נ, א, א);

Why do we crown G-d as King on Rosh Hashanah? This is a direct continuation of the first coronation of G-d, which took place at the time of the creation of man.

It was the evening of the sixth day of creation. The universe stood in all its glory; everything was ready—or more precisely, almost everything.

The sun rose in the blue sky, its rays lightly dancing on the clear waters of rivers, seas, and lakes. Lush green meadows spread across the land, and birds filled the air with song. Forests were alive with squirrels, rabbits, and all kinds of wild animals, large and small.

Yet the animals were mute and devoid of understanding—they did not know nor comprehend how they had been created, or who had created them.

Then G-d decided to create the final and most wondrous being of all, a creature capable of thought and speech, and able to perform extraordinary deeds. This creature was the human.

And then a wondrous event occurred:

Source 2 Pirkei DeRabbi Eliezer, 11

Student's
pg. 7

Adam rose, a divine-like figure. The animals saw him and feared him. Mistaking him for G-d, they gathered and bowed before him. “You’ve come to worship me?” asked Adam. “Let us all go together with pride and crown G-d as our king, for the nation coronates the king; the king doesn’t crown himself.” Adam went and first proclaimed G-d as king, and the animals followed suit.

וַעֲמַד אָדָם... עַל רִגְלָיו וְהָיָה בְּתֹאֵר כְּדַמוֹת
אֱלֹהִים... וַרְאוּ אוֹתוֹ כָּל הַבְּרִיּוֹת וְנִתְיָרָאוּ מִלִּפְנֵי
סְבוּרֵין שֶׁהוּא בּוֹרְאָן, וּבָאוּ לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי
אָמַר לָהֶם אָדָם: "לָמָּה בָּאתֶם לְהִשְׁתַּחֲוֹת?
בּוֹא, אֲנִי וְאַתֶּם, וְנִלְךְ וְנִלְבִּישׁ גָּאוֹת וְעַז, וְנִמְלִיךְ
עָלֵינוּ לְמִי שֶׁבְּרָאֵנוּ. וְאִם אֵין עִם מַמְלִיכִים אֶת
הַמֶּלֶךְ, הוּא מַמְלִיךְ עַצְמוֹ, וְאִם אֵין עִם מַקְלָסִים
אֶת הַמֶּלֶךְ, הַמֶּלֶךְ מַקְלָס אֶת עַצְמוֹ." בְּאוֹתָהּ
שָׁעָה פָּתַח אָדָם אֶת פִּי וְעָנָה כָּל הַבְּרִיּוֹת אַחֲרָיו,
וְהִלְבִּישׁוּ גָאוֹת וְעַז וְהִמְלִיכוּ עָלֵיהֶן לְיוֹצֵרָן,
וְאָמְרוּ: "ה' מֶלֶךְ גָּאוֹת לְבִשׁ".

“Now the whole world knows that I am King,” said G-d, and He was pleased. This was the very first Rosh Hashanah in the world, the birthday of man, and the coronation of the King of Kings, G-d.

What does a king do on the day of his coronation? He turns the day into a national celebration. His loyal subjects gather, show honor to the king, and express their love and respect. They cheer with trumpets and loudly proclaim, “Long live the King!” The king, in turn, is filled with affection for his subjects at the sight of their devotion and gives them gifts and generous tax reductions. He even forgives those who have sinned against him, if he sees that they have returned from their wrongdoing.

In the same way, G-d made Rosh Hashanah a holy festival. We gather in synagogues, sound the shofar, and express our love for our Father, our King in Heaven, and accept His kingship. And G-d shines upon us, turns toward us with favor, and promises us a good and sweet year.

>> The Rebbe

Self-nullification, or self-requests?

Student's
pg. 7

Now, these two themes are contradictory. When a person is standing in complete self-surrender before the King, they are not in a state to think about—let alone request—their own needs. Such requests presuppose that the person still has personal desires. This applies even to spiritual needs, and all the more so to material ones, which are in fact the main subject of judgment on Rosh Hashanah.

To understand this, one does not need to be on on a lofty spiritual level. It can be observed even from the coronation of a human king: at the actual moment of coronation, no one would think to simultaneously ask him to provide them with food for today or tomorrow. That is not the time or place for such concerns; those matters can be addressed later. The same should apply on Rosh Hashanah: as we coronate G-d it is inappropriate to mix in requests for “a good life,” “blessing, peace, abundant sustenance, deliverance, comfort, and favorable decrees.”

We are faced with a problem. What are we supposed to do on Rosh Hashanah? Should we crown G-d as King? If so, it would seem inappropriate to be making personal and material requests.

On the other hand, these requests appear in the prayer book. We are indeed supposed to ask for them—after all, this is the Day of Judgment!

והרי ענינים אלו הם דבר והיפוכו: בעת העמידה בביטול בתכלית (למלך), אינו בגדר לחשוב (ולבקש) אודות הצרכים שלו (שזה שייך רק כשיש לו רצונות) - אפילו בשייכות לצרכים רוחניים, ועל אחת כמה וכמה בנוגע לבקשות גשמיים (שעליהן הוא עיקר הדין של ראש השנה¹⁸).

ובשביל זה לא צריך להיות בדרגא גבוהה כו' - כמובן בפשטות גם בהכתרת מלך בשר ודם, שכאשר מכתירים את המלך, אין מקום לכך שבשעת מעשה ובאותו מקום יבקשו ממנו לספק מזונם היום ומחר וכו'; עכשיו הוא זמן ההכתרה, ואין זה הזמן והמקום לחשוב אודות הצורך במזונות וכו' - על זה יחשבו מחר וכו'. ועל דרך זה בנוגע לראש השנה, שבזמן הכתרת הקב"ה למלך, אין מקום לבקש באותו מקום עבור "חיים טובים", "ברכה ושלוש ופרנסה טובה ישועה ונחמה וגזרות טובות"¹⁹.

18. כמבואר בהגהות מיימוניות, הל' תשובה רפ"ג בשם הרמב"ן. הובא בלקו"ת ר"ה נט, ב.
19. (מהנחה בלתי מוגה).

C. Material is Spiritual

>> The Rebbe

Physical for spiritual

The explanation is as follows:

Student's
pg. 8

When we ask for our needs on Rosh Hashanah, the request should not be for our own personal benefit—for the sake of having abundance in this world, or even abundance in spiritual matters. Rather, it should be a direct continuation of the concept of “Make Me king over you.”

The fulfillment of “Reign over the entire world in Your glory,” that G-d’s kingship should be revealed everywhere, comes about through our involvement with the world, turning it into a dwelling place for Him.

Every individual has sparks of holiness that belong to his specific soul—sparks that only you can elevate. They are embedded within the material matters G-d assigned to your lot. We therefore ask G-d to provide us with these needs, in order that we should be able to accomplish our part in the mission of “Reign over the entire world.”

Thus, even when we request our needs on Rosh Hashanah, it is without any trace of personal self-interest, for we are requesting them solely for the sake of G-d.

והביאור בזה:

כאשר יהודי מבקש על עניניו בראש השנה, צריך להיות המבוקש לא בשביל התועלת שלו, בכדי שיהיה לו ריבוי בעניני עולם הזה (או אפילו ריבוי בענינים רוחניים), אלא כהמשך לעבודה של “תמליכוני עליכם”:

כדי שיתקיים הענין של “מלוך על העולם כולו בכבודך”, שבכל העולם תתגלה מלכותו של הקב”ה - הרי זה על ידי זה שיהודי עוסק בעניני עולם הזה ועושה מהם “מכון לשבתו יתברך”²⁰.

וכיון שלכל אחד מישראל יש ניצוצי קדושה השייכים לנשמתו והוא (דוקא) צריך לבררם²¹ - להיותם משובשים בדברים הגשמיים שקבע הקב”ה לחלקו ולעבודתו - לכן מבקש היהודי מהקב”ה שישפיע לו דברים (צרכים) אלו, כדי שעל ידם ימלא את (חלק (ב)ענין “מלוך על העולם כולו” השייך אליו.

ונמצא, שגם בבקשת צרכיו בראש השנה לא מעורב הרגש מציאות האדם, כיון שהוא מבקש אותם אך ורק בשביל הקב”ה²².

20. לשון התניא פל”ד.

21. ראה כש”ט סרי”ח. תורת הבעש”ט שהובאה לקמן בפנים ס”י.

22. בלשון הרב המגיד (א”ת שם) “להשפיע בשכינת עוזו”, “בשביל השכינה”.

Student's
pg. 9

On the contrary: the desire for physical needs comes precisely from the state of complete self-surrender with which we stand while coronating G-d, since the task of elevating the sparks is one with the very essence of our soul.

This is an incredible Chassidic teaching. When we ask for something from G-d, we should not ask solely for ourselves. Rather, we should ask for it so that we can use it to perform a mitzvah, to do something for the community.

Then it is no longer a personal request, but part of elevating the sparks that were entrusted to us to elevate. This integrates beautifully with accepting the kingship of G-d, because we need material resources in order to fulfill G-d's mission through them.

Physical thirst stems from spiritual thirst

Student's
pg. 9

This can be understood through the teaching of the Baal Shem Tov on the verse, "Hungry and also thirsty, their soul enwraps itself within them." The Baal Shem Tov taught that physical hunger or thirst for food and drink is because "their soul enwraps itself within them"—the soul longs to elevate the sparks of holiness contained in that food or drink, since those particular sparks are "enwrapped" with that person's soul and they must be the ones to uplift them.

In other words, although we only feel our body's natural hunger for food, in truth it is our soul's hunger for the sparks of holiness within that food which belong to us.

G-d created us in such a way that when our soul longs to elevate the sparks of holiness, it affects the body to feel hunger. Thus, through eating, we also elevate the sparks that our soul desires to refine.

ואדרבה - ענין זה בא דוקא מצד תכלית הביטול שעומד בו בעת העבודה של הכתרת המלך: כיון שבידור הניצוצות שייך וקשור עם עצם הנשמה.²³

ויובן זה על פי פירוש הבעש"ט²⁴ על הפסוק²⁵ "רעבים גם צמאים נפשם בהם תתעטף" - שהרעב והצמאון של הגוף לדבר מאכל או משקה באים מזה ש"נפשם בהם תתעטף", היינו, שהנפש רוצה לברר את ניצוצי הקדושה שבמאכל ובמשקה (כיון שניצוצות אלו שייכים אליו, "שהוא דוקא) צריך לתקן"²⁶).

כלומר, שאף על פי שהאדם מרגיש רק את רעבונו הטבעי למאכל מצד הגוף, הרי באמת זהו ה"רעב" של נשמתו לניצוצי הקדושה שבמאכל השייכים אליו.²⁷

23. ושה"י אודות דברי הבעש"ט בנוגע לקטרוג על בני"י שהיו ב"קרעשטמעס" כו', שכל כוונת השתדלותם להרויח כמה רובלים כו' היא בשביל שיוכל להשיא בתו לת"ח ("נעמען אַ איידים אויף קעסט") וכיו"ב (מהנחה בלתי מוגה).
27. ולהעיר גם מהסיפור הידוע (ראה סה"ש תרפ"ח ע' 20. ושה"י אודות רבינו הזקן והמלאך, שלאחר ששקטו בענינים הכי נעלים דיחודא עילאה, אכל רבינו הזקן בייגל עם חמאה כו' (מהנחה בלתי מוגה).

23. ראה גם לקו"ש ח"ג ע' 825. תו"מ ח"ל ע' 277. קונטרס ענינה של תורת החסידות סוס"כ (תו"מ חמ"ה ריש ע' 280).
24. כש"ט סקצ"ד (כה, ג). וראה מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר (נעתק תוכנו בלקו"ש ח"א ע' 177. תו"מ ח"ט ע' 99. ושה"י).
25. תהלים קו, ה.
26. ולהעיר גם מהסיפור הידוע (ראה כש"ט סקס"ה. וראה גם תו"מ ח"ד ריש ע' 102).

So too in the case of prayer: when we plead on Rosh Hashanah for G-d to provide our material and spiritual needs, although outwardly this seems to stem from our personal concern for children, life, and sustenance, in truth the inner reality of our outpouring of our soul is our soul's own "hunger." It is our soul's longing to fulfill the Divine purpose—that through these material things we should make a dwelling place for G-d in this world.

Therefore, when we ask on Rosh Hashanah for our physical needs, it is so that through them we can fulfill our spiritual mission.

What matters more: the material or the spiritual?

Here we can ask ourselves: Where am I more stirred—when saying Unetaneh Tokef, where it is explained in detail how the Day of Judgment works and what G-d decrees for each person in the most material sense? Or when saying the words, "Reign over the entire world in Your glory"?

The answer is obvious... and if so, what does this tell us about ourselves?

The fact that we see people stirred from the depths of their hearts when reciting "Who will be at rest, who will wander..." in the Unetaneh Tokef prayer, more so than when saying "Reign over the entire world in Your glory," is proof that this reflects the true essence of the matter.

Although the apparent reason for this is that, as a soul within a body, worldly matters are closer to us and touch our hearts more than spiritual ones, the deeper reason is that G-d's ultimate purpose is specifically to have a dwelling in the lowest realm. Therefore, this purpose resonates and awakens the very core of our soul.

ועל דרך זה בענייננו: כאשר יהודי מבקש בראש השנה בתחנונים כו' שהקב"ה יתן לו את צרכיו הגשמיים והרוחניים, הנה [אף על פי שבחיצוניות הרי זה לפי שנוגעים לו הענינים; בני, חיי ומזוני, ומציאותו, הרי] האמת והפנימיות של שפיכת הנפש - ה"רעב" של הנשמה הוא למלא את הכוונה העליונה לעשות מהדברים הגשמיים דירה לו יתברך.

ואדרבה: הא גופא שרואים שבני ישראל מתעוררים מעומק לבבם באמירת "ונתנה תוקף כו' מי ינוח כו'" יותר מאשר באמירת "מלוך על העולם כולו בכבודך" כו' - הרי זו הוכחה, שכן הוא גם באמיתת הענין.

כי, אף על פי שהטעם הגלוי לכך הוא, שבהיותו נשמה בגוף, קרובים אליו עניני עולם הזה ונוגעים ללבו יותר מענינים רוחניים - הנה הטעם הפנימי בזה, לפי שכוונת עצמותו יתברך היא (דוקא) בדירה בתחתונים, ובמילא הרי זה נוגע ומעורר גם את איש ישראל בעצמיות נפשו²⁸;

²⁸ הקשורה עם העצם שלמעלה, כידוע תורת הבעש"ט (כש"ט בהוספות סקנ"ה ואילך. ושי"ג) שהעצם ופשיטות של איש פשוט קשור עם העצם ופשיטות שלמעלה (מהנחה בלתי מוגה).

Student's
pg. 10

This is why our deepest arousal comes precisely while making these requests, for in truth it is our soul pushing itself to fulfill the divine purpose of making the world a dwelling place for G-d.

ולכן מתעורר הוא וכו' בבקשות
אלו דוקא²⁹, שבפנימיות הרי זו
ההזזה העצמית של עצם הנשמה
למלא את הכוונה העליונה
לעשות את העולם דירה לו
יתברך.

G-d created the world in such a way that the purpose of the soul's descent can only be fulfilled through material matters. We can pray and study for many years, but if we do not engage with the physical world, we will not elevate the sparks that belong to us. And since our souls feel this, they are more moved by material requests than by spiritual ones, because only through materiality can G-d's desire be realized.

The Baal Shem Tov first helped Jews materially

Student's
pg. 10

It is also worth noting the conduct of the Baal Shem Tov. At first, beginning in the year 5472 (1712)—which in Hebrew is an acronym for “may blessing come upon him”—he devoted himself to the material well-being of the Jewish people. Only many years later, in 5494 (1734), did he begin the work of spreading the inner dimension of the Torah.

ולהעיר גם מהנהגת הבעש"ט³⁰,
שתחילה התעסק בטובת בני
ישראל בגשמיות, החל משנת
תע"ב, ראשי תיבות תבוא עליו
ברכה, ורק לאחר כמה וכמה
שנים, בשנת תצ"ד, התחיל
הענין של הפצת המעיינות כו'.

Student's
pg. 11

We find the same with the Alter Rebbe, the founder of Chabad. There is a well-known story that he made an agreement with his father-in-law that the money he received as a dowry would remain at his disposal, so that he could use it as he saw fit. He dedicated that money supporting fellow Jews earning their livelihood. Only later did the Alter Rebbe begin to care for the spiritual needs of other Jews.

ועל דרך זה מצינו אצל רבינו
הזקן, כידוע הסיפור³¹ שהתנה
עם חותנו שהנדוניה תהיה
ברשותו, שיוכל לעשות בה
כרצונו, ונתנה עבור פרנסת בני
ישראל, ורק לאחר זמן התחיל
לעסוק בנוגע לרוחניות של בני
ישראל.

29. וכמודגש גם בנוגע לחנה – שאלקנה אמר לה "חנה למה תבכי... הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים" (שמואל-א שם, ח), ומבואר בזה (ראה סה"ל ול"ת להאריז"ל שמואל-א בתחלתו) ש"עשרה בנים" הו"ע עשר ספירות, ו"אנכי" (ש"טוב לך מעשרה בנים") הו"ע הכתר שלמעלה מע"ס (ראה אוה"ת דרושים לשבועות ע' קכח. ביאורו"ז להצ"צ פינחס ע' תקסז), ואעפ"כ, לא הסתפקה

חנה בעינינים שלמעלה מהשתלשלות כו', אלא רצונה ובקשתה שיומשך גם בהשתלשלות כו', ועד לבן כפשוטו בגשמיות.
30. ראה תו"מ חפ"א ריש ע' 286. וש"נ.
31. ראה תו"מ שם ע' 357. וש"נ.

Source 3 Sefer Hatoldot Admur Hazaken,, vol. 1, pg. 82:

Student's
pg. 11

When the Alter Rebbe reached marriageable age, he agreed to marry the daughter of Rabbi Yehudah Leib Segal of Vitebsk, on condition that the dowry of 5,000 rubles would be his to us freely, without the input of his father-in-law.

During the first year of their marriage, with the consent of his wife, Sterna, the Alter Rebbe gave their entire fortune to a group of Jews who wished to become farmers to purchase land, cattle and equipment.

These colonies near Vitebsk, along the banks of the Dvina river, were funded by the Alter Rebbe, and he would occasionally preach publicly that people should leave the speculative business at the markets and go into farming. He would visit the farms and encourage the farmers to study more Torah ...

מפיון שפא רבנו ה'ק'ן לעונת השדוכין, הסכים להשתדך עם בת רבי יהודה ליב סגל מויטבסק, בתנאי אשר חמשת האלפים שקלי זהב שהבטיח לו לגדוניה, ימסרו לרשותו של רבנו ה'ק'ן לעשות בהם כחפצו, בלי שום התערבות מצדו של ר' יהודה ליב סגל.

ובשנה הראשונה אחר חתונתו, הנה בהסכמת רעייתו הרבנית סטערנא, מסר את הונו בסך חמשת אלפים שקלי זהב, לקבוצת משפחות שרצו להסתדר בעבודת האדמה, כדי לקנות שטחי אדמה ובעלי חיים וכלי עבודה, ולסדר רחים, ובתי מטבח למאכל ולפשתים.

ישובים גדולים הסתדרו אז סמוך לעיר ויטבסק, לאורך הנהר דווינה, בכספו של רבנו ה'ק'ן, ומזמן לזמן היה דורש פרבים לעזוב את הפונסות של רוח בשוקים וברחובות, ולהסתדר בעבודת האדמה. והיה מבקר את בעלי הישוב ומעוררם לקבץ עתים לתורה, בחמש מדרש ואגדה, לטובת הפשוטים שלא הבינו במשנה ובגמרא.

The Alter Rebbe believed that the Jews should leave the business of buying and selling and turn to agriculture, earning their livelihood through manual labor. From a young age, he actively promoted this, and when he married and received a large dowry, he dedicated it entirely to this cause.

We see that even before the Alter Rebbe founded Chabad Chassidus and began influencing the Jewish people spiritually, he had already begun caring for the community's material well-being.

>> The Rebbe

Learning from G-d

Student's
pg. 11

The reason for this conduct is that "the righteous resemble their Creator." This is also how G-d acts, as the Talmud teaches regarding the "twenty-six generations that G-d created in His world before giving them the Torah, during which He sustained them out of His kindness." In other words, first G-d

Student's
pg. 12

וטעם הדבר - לפי ש"צדיקים דומין לבוראם"³², וכך היתה גם הנהגת הקב"ה, כפי שמובא בגמרא³³ בנוגע ל"עשרים וששה דורות שברא הקב"ה בעולמו ולא נתן להם תורה וזן אותם בחסדו",

32. ב"ר פס"ז, ח. רות רבה פ"ד, ג. ועוד.

33. פסחים ק"ח, א.

created the world and provided for His creatures with kindness, and only afterward, twenty-six generations later, did He give the Torah.

We see that G-d manages the world by the same principle. First, humanity is provided with material needs, and only afterward is spiritual influence given. For one must first have the material in order to transform it into spirituality, and only in this way is the purpose of creation fully realized.

Eli thought Hannah was asking for herself

This is the meaning of the verse, "Eli thought she was drunk." Eli did not take Hannah to be literally drunk. Rather, he understood her to be "drunk" in regard to prayer. Hannah was praying at such length that it seemed excessive to Eli, beyond the proper measure. This is not appropriate when one stands before G-d in His house.

Eli's argument was that when standing "before G-d"—before the innermost sanctuary—nothing should matter except the awareness of standing before Him. There should be no place at all for material requests, even for something like "grant Your maidservant a son," and especially not in such a lengthy manner. Such prayer, in his view, was a form of "intoxication" on her desires—good desires, yet still her own desires. Her desire was so strong that she seemed unaware of where she was—standing before G-d.

היינו, שתחילה ברא את העולם וזן את ברואי בחסדו כו', ורק אחרי כ"ו דורות נתן את התורה.³⁴

וזהו הפירוש בכך ש"ויחשבה עלי לשיכורה". עלי לא החשיב את חנה לשכורה במובן הפשוט³⁵, אלא ל"שכורה" בענין התפלה. כלומר: כיון שתפלת חנה היתה באופן ש"הרבתה להתפלל"³⁶ - הרי זו תפילה יתרה על המידה, שאינה דבר הרצוי³⁷ כשעומדים לפני ה' בבית ה'.

טענת עלי היתה, שבשעה שעומדים "לפני ה'" - "לפני קדש הקדשים"³⁸ - לא צריך להיות נוגע לו מאומה מלבד עמדו "לפני ה'"³⁹; אין מקום כלל להיות מונח בבקשות על ענינים גשמיים, ואפילו לא בבקשה כמו "ונתתה לאמתך זרע אנשים"⁴⁰, ובפרט באופן של "הרבתה להתפלל"⁴¹ - שזהו מצב של "שכרות" של רצונותיה הטובים, אבל בכל זאת רצונות שלה ("ונתתה לאמתך")⁴²; הרצון שלה הוא חזק כל כך עד שאינה שמה לב היכן היא נמצאת, שהיא עומדת "לפני ה'".

39. להעיר מתורת הבעש"ט (כש"ט סצ"ז) עה"פ (תהלים קב, א) "תפלה לעני גו' ולפני ה' ישפוך שיחו".
40. שמואל-א שם, יא.
41. להעיר מתפלת כהן גדול בהיכל ביום הכפורים (יומא נג, ב) - שהיתה "תפלה קצרה" (שם נב, ב - במשנה).
42. ומ"ש (שם, יג) "רק שפתי נעות וקולה לא ישמע" - י"ל שאין זה ההוכחה שהיא שכורה, כי אם: א) זה מורה על גודל השכרות שלה (בהתפלה על עניני עולם הזה), עד שרק "שפתי נעות גו'". (ב) כן צריך להיות - כדאיא בברכות (לא, סע"א).

34. מהנחה בלתי מוגה.
35. להעיר מסידור (קטז, א), דמ"ש עלי עד מתי תשתכרין הו"ע "שכורת ולא מייך" (ישעי' נא, כו).
36. שמואל-א שם, יא.
37. ראה שם לב, ב וברש"י ובתוד"ה כל המאריך שם. וי"ל שקס"ד דעלי ה' דחנה היתה מצפה שתעשה בקשתה (וצע"ק שם לא, ב: "א"ל רבש"ע כו", דמשמע שכן הוא באמת). וצע"ק שלא הובאה מעלת המאריך בתפלתו בפוסקים שם. ואולי נכלל במש"כ בטושי"ע שם רסק"ז.
38. רלב"ג שמואל-א שם, יב.

Student's
pg. 13

This is why Eli told her, "Remove your wine from yourself." Wine is a positive thing, as is evident from the fact that we recite a special blessing for it and recite kidush over it. We don't make blessings on the consumption of harmful substances. But wine is only positive when taken in the proper measure. When it is taken beyond its proper measure, it turns undesirable, as the Talmud teaches.

In other words, he tells her: It is good and proper to ask G-d for a person's needs, but it must be in the proper measure, and in a way that makes it clear the request is not for oneself, but for the fulfillment of G-d's mission!

Student's
pg. 13

Based on this, we can also understand why Eli waited until Hannah had finished praying before reproving her (as Rashi explains on the verse, "Eli was watching her mouth," meaning he was waiting). If Eli thought she was drunk, seemingly he should have interrupted her immediately and ensured she was removed from the house of G-d.

But since Eli did not think she was literally drunk, only "drunk" in her manner of prayer, he did not interrupt her. Although he believed this was not the proper form of prayer, when you see a Jew praying to G-d, even if his prayer is "drunk," G-d forbid that we interrupt it.

This is all the more true in the case of Eli, who was the high priest, like Aaron, who "loved people." Surely he would never consider interrupting a Jew's prayer. Therefore, he

וזהו שאמר לה "הסירי את יינך מעליך"⁴³ - ש"יין" הוא דבר טוב, והראיה שמברכים ומקדשים עליו (שהרי על דבר המזיק אין מברכים), אבל רק כשהוא במדה, מה שאין כן יתר על המדה, כפי שמובא בגמרא⁴⁴ שאז נעשה באופן בלתי רצוי כו'.⁴⁵

ועל פי זה יובן מדוע המתין עלי להוכיחה עד שסיימה תפלתה (כפי שמפרש רש"י "ועלי"⁴⁶ שומר את פיה"⁴⁷, לשון המתנה). לכאורה, כיון ש"ויחשבה... לשכורה"⁴⁸ היה לו מיד להפסיקה ולהבטיח שיוציאה מבית ה'?

משום שעלי לא חשב שהיא שיכורה בפשטות, אלא שהיא שיכורה בענין התפילה. ולכן, הגם שהוא חשב שלא זהו הסדר הנכון של תפילה, אבל אף על פי כן לא הפסיקה עלי באמצע תפלתה, כי, כשרואים יהודי מתפלל להקב"ה - גם אם תפלתו היא באופן של שכרות כו' - חס ושלום להפסיקו בתפלתו!

ובפרט כשמדובר אודות עלי, שהיה כהן גדול, בדוגמת אהרן שהיה "אוהב את הבריות"⁴⁹ - בודאי שלא יעלה על דעתו להפסיק יהודי באמצע תפילתו. ולכן היה רק "שומר את פיה", "מצפה

מתחזקת יותר השאלה האמורה, איך יתכן שטעה וחשבה לשיכורה, ולא הבחין שמתפללת בשפיכת הנפש (מהנחה בלתי מוגה).

48. שמואל-א שם, יג.

49. אבות פ"א מ"ב.

43. שמואל-א שם, יד.

44. ראה ברכות כט, ב. ועוד.

45. מהנחה בלתי מוגה.

46. שם, יב.

47. ולהעיר, ש"שומר את פיה" פירושו גם שהי' מסתכל ומעיין בתפלתה, ועפ"ז

only "watched her mouth," waiting until she finished. Once she had finished praying, he then said to her, "How long will you be drunk?"—seeking to guide her to the proper path.

Hannah's clarification

To this Hannah replied, "I have poured out my soul before G-d." Her prayer for a son was not, G-d forbid, an act of "intoxication" with her own desires. On the contrary—it was an outpouring of the innermost depths of her soul. And this, precisely, is what belongs "before G-d." The verse states: "Seek My presence, Your presence, O L-rd, I will seek." This should be read as "Seek My presence," because "Your presence, L-rd, I seek." The word for presence, *panecha*, can also be read as "inner." In this state she had no personal desire at all; her entire being was bound and united with G-d.

This also explains why she immediately vowed that if G-d would grant her a son, she would dedicate him to G-d all the days of his life. For her request was not for herself, but only for the sake of G-d's name, a truth that she felt deeply within her soul.

Hannah really asked for a son so that she could dedicate him to G-d's service in the Mishkan. Indeed, at a young age she brought him to the Mishkan and asked Eli the Kohen to raise and educate him in the service of G-d. From this came the prophet Samuel.

This is indeed a very rare example. Yet it applies to each and every one of us. Anyone can ask for satisfaction from their children, for livelihood, and for health—and all of this so that they can study Torah, perform mitzvot, and help other Jews.

מתי תפסיק⁵⁰, וכשהפסיקה תפלתה, אמר לה "עד מתי תשתכרין גו", בגלל שרצה להעמידה על הדרך הישרה כו'⁵¹.

ועל זה השיבה חנה⁵² "ואשפוך את נפשי לפני ה'": לא זו בלבד שתפלתה ל"זרע אנשים" אינה ענין של "שכרות" חס ושלום ברצונות שלה, אלא אדרבה - זוהי השתפכות של פנימיות הנפש, שדוקא זה שיך למצב של עמידה "לפני ה'", וכמו שנאמר⁵³ "בקשו פני (ש)את פניך ה' אבקש"⁵⁴ - ללא רצון שלה כלל; כל מציאותה היא היותה "חבוקה ודבוקה בך".

ובזה יובן גם שמיד בבקשתה נדרה שאם "ונתתה לאמתך זרע אנשים", אזי "ונתתיו לה' כל ימי חייו"⁵⁵: כל חייו יהיו (לא שלו, אלא) מסורים לקב"ה; כיון שבקשתה ל"זרע אנשים" אינה בשביל עצמה, אלא רק לשמו של הקב"ה⁵⁶, שנרגש בנפשה פנימה.

להבדיל מדרכי העולם ולעמוד לשרת לפני ה' (רמב"ם הל' שמיטה ויובל בסופן) [ובפרט להדיעה שעלי היה כהן גדול (מדרש שמואל (שוח"ט) ספ"א. רד"ק ורלב"ג שמואל-א שם, ט) - שיושב במקדש כל היום (רמב"ם הל' כלי המקדש פ"ה ה"ז)], ולכן, מצד בחינה זו, שאילת צרכיו ולעמוד לפני ה' הם מצבים הפכים. 55. שמואל-א שם, יא. 56. כמודגש גם בבקשתה גופא - "זרע אנשים", ופי' חז"ל (יל"ש עה"פ) "אנשים חכמים ונבונים וגדולים וצדיקים אמרה (חנה) .. שהם לשמו של הקב"ה".

50. פרש"י. 51. מהנחה בלתי מוגהה. 52. כ"ק אדמו"ר שליט"א דיבר בהתרגשות גדולה, בהטעימו את הפסוקים "לא אדוני אשה קשת רוח אנכי ויין ושכר לא שתיתי", "איך בין גיט שיכור", "ואשפוך את נפשי לפני ה'", "אינגאנצן אויסגעגאסן צום אויבערשטן" ... "גיט געבליבן קיין מציאות פאר זיך" ... שכמידי פעם נקטע קולו בככי (המור"ל). 53. תהלים כז, ח. לקרית נצבים מוד, ב-ג. שבת שובה סו, ג ואילך. 54. ויש לומר, דזה שעלי לא הרגיש בזה, הוא מפני שענינו של כהן (ולוי) הוא

We can all learn a lesson from this for our own prayers on Rosh Hashanah.

When we stand in prayer, asking G-d for our material needs—or even our spiritual needs—there is a voice within, the “Eli the priest” of the soul, that challenges us: “How long will you be drunk?” How can you be thinking now about worldly matters and personal requests at such a time of coronating the King?

Yet despite this, we must still make such requests. On the contrary—this is precisely what brings forth the response of Hannah. For every Jew, even if at first it seems they are asking for their own sake, the deeper reality of their request is “I have poured out my soul before G-d”: the outpouring of the innermost core of the soul, bound and united with G-d, one with His very essence.

Hannah's answer completely resolved Eli's objection. Indeed, he agreed with her, to the point of blessing and assuring her, “May the G-d of Israel grant your request that you have asked of Him.” So too does G-d fulfill the request of every Jew for a good and sweet new year, with the most tangible and revealed good, with children, life, and sustenance—all in abundance.

ומזה יש לכל אחד מישראל הוראה בעבודתו יתברך בתפלתו בראש השנה:

בשעה שיהודי עומד בראש השנה לבקש מהקב"ה על צרכיו הגשמיים, או אפילו הרוחניים - ישנה בחינת "עלי הכהן" שבנפשו, הטוענת אליו: "עד מתי תשתכרין!" מה מקום עתה למחשבה אודות עניני עולם הזה וצרכים אישיים, בזמן כזה של הכתרת המלך!

ואף על פי כן, צריך לבקש על ענינים אלו, כי אדרבה - זה גופא מעורר את המענה⁵⁷ של חנה, שאצל כל אחד מישראל, אפילו מי שלעת עתה חושב אודות צרכיו בשביל עצמו, הרי הפנימיות של בקשתו היא - "ואשפוך את נפשי לפני ה'", השתפכות של פנימיות הנפש, שהיא "חבוקה ודבוקה בך", דבר אחד עם עצמותו יתברך⁵⁸.

וכשם שהמענה של חנה תירץ לגמרי את טענת עלי, ואדרבה, עלי הסכים עמה, ועד שנתן לה את ברכתו והבטחתו: "ואלקי ישראל יתן את שלתך"⁵⁹ אשר שאלת מעמו⁶⁰ - כך ממלא הקב"ה⁶¹ את בקשתו של כל אחד מישראל, לשנה טובה ומתוקה, כפשוטה⁶² - בטוב הנראה והנגלה, בבני חיי ומזוני (ובכולם) רוחי.

ובבעה"ט) - מהנחה בלתי מוגה.

60. ראה הערה 22.

61. ובאופן ש"הוי' יחתו מריביו" (שם ב, יו"ד) - שכללות הענין ד"מריביו" שייך רק למטה, מצד ההעלם וההסתהר כו', ואעפ"כ פועלת עבודת בני' ש"יחתו מריביו", ולכן צריך הקב"ה ליתן לו כל צרכיו, כדי שיוכל להתעסק ולפעול הענין ד"הוי' יחתו מריביו", ועד למ"ש בסיום ההפסטה: "ויתן עוז למלכו וירם קרן משיחו" (מהנחה בלתי מוגה).

62. כולל גם - שההמשכה אינה נשאת ברוחניות בעולם העליון [ועד שלפעמים יש צורך בענין ש"אדם נדון בכל יום" (ר"ה טז, א) בנוגע להמשכת וירידת ההשפעה למטה, כמבואר בארוכה בקונטרס ומעין (סוף מאמר יז ואילך)]. אלא נמשכת למטה בגשמיות באופן ד"עד מהרה ירוץ דברו" (תהלים קמז, טו). וראה לקו"ט ס"פ קרח), ובפרט מצד ענין הכתרת הקב"ה למלך, שאז הסדר הוא ש"הנחה למדיניות עשה" (כמובא בכ"מ בנוגע לר"ה (ראה גם שיחת יום ב' דר"ה תשט"ז בסופה (תר"מ ח"ג ע' 13). וש"ס), ולכן בודאי שלא מתחשבים עם דברים המעכבים וכו', ונמשכת ההשפעה למטה בגשמיות כו' (מהנחה בלתי מוגה).

57. להעיר מהידוע במעלת תלמוד בבלי לגבי תלמוד ירושלמי (ראה תו"מ חע"ז ע' 174. וש"ס) - דוקא בגלל היותו לאחר הקשיית והשק"ש ד"במחשכים הושיבני" (איכה ג, ו. וראה סנהדרין כד, א), ודוגמתו בנדר"ד, שיש עילוי מיוחד בעבודת כל אחד מישראל באופן שתחילה ישנה אצלו הטענה "עד מתי תשתכרין", ולאח"ז בא המענה ד"ואשפוך את נפשי לפני ה'" (מהנחה בלתי מוגה).

58. ומצד ענין זה - אין נפק"מ מהי בקשתו בתפלה (שלכן לא שאל עלי את חנה מה ביקשה בתפלתו), אם זו תפלה ובקשה של "ראשיכם שבטיכם" או של "חוטב עצין" וישואב מימך" (ועד"ז בנוגע לחילוקי דרגות אלו כפי שהם בכל אחד מישראל גופא); אם הוא מתעורר ובוכה באמירת "מלוך על העולם כולו בכבודך", או כשמבקש "על ישראל עמך כו' ועל מלכות בית דין משיחך", "צמיחת קרן לדוד עבדך", או שמתעורר ובוכה באמירת "אבינו מלכנו כתבנו לחיים טובים וכו'" במעמד ומצב ד"ואשפוך את נפשי לפני ה'" - לא שייך לומר שישנו זמן מסוים שבו אין מקום לבקשה על ענינים גשמיים!... וכשם שלא שייך למדוד ולהגביל את משך זמן התפלה לפי השעון: כך וכך רגעים לברכות ק"ש, כך וכך רגעים לק"ש, וכך וכך רגעים לתפלת שמו"ע (מהנחה בלתי מוגה).

59. חסר א', בדוגמת מ"ש בנוגע לר"ה: "מרשית השנה", חסר א' (עקב יא, יב

The great miracle

Source 4 | Samuel 1:19-20

Student's
pg. 15

They arose early in the morning, and prostrated themselves before the Lord: and they returned and came to their house, to Ramah, and Elkanah knew Hannah, his wife, and the Lord remembered her.

וַיִּשְׁכְּמוּ בַבֹּקֶר וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ
לִפְנֵי ה', וַיָּשׁוּבוּ וַיָּבֹאוּ
אֶל בֵּיתָם הָרְמָתָה, וַיֵּדַע
אֶלְקָנָה אֶת חֲנָה אִשְׁתּוֹ
וַיִּזְכְּרָהּ ה'.

Student's
pg. 16

And it was, when the time came about, after Hannah had conceived, that she bore a son, and she called his name Samuel, because she said; "I asked him of the L-rd."

וַיְהִי לְתַקְפוֹת הַיָּמִים,
וַתֵּהָר חֲנָה וַתֵּלֶד בֵּן,
וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל,
כִּי מֵה' שְׂאֵלָתִיו.

For Chanah, there was a happy ending: Samuel was born! Chanah brought him to the Mishkan and entrusted him to Eli the Kohen, so that he would prepare him for prophecy and for leading the people (later she would have six more children; I Samuel 2:5). Afterwards, she returned to the Mishkan to give thanks to G-d.

For us as well, with G-d's help, there will be a happy ending. We should ask for all our needs, both material and spiritual, and, to the extent possible, keep in mind that we need them in order to serve G-d. Then G-d will hear our prayers and grant us a good and sweet year.

Key Points:

Student's
pg. 16

• In the Haftarah of Rosh Hashanah, we read about Hannah, who was barren and prayed in the Mishkan in Shiloh that G-d bless her with children. Eli the Kohen saw her prayer and thought she was drunk, but she clarified that she was praying to G-d with devotion.

The Rebbe asks:

- How is it possible that a righteous person like Eli could mistake a woman in heartfelt prayer for a drunkard?
- Why does the Torah relate this error, which seems to disparage Eli?
- In the prayers of Rosh Hashanah, we focus on two seemingly opposing themes: on one hand, requests for the material needs of life; on the other hand, the coronation of G-d as King, which requires the complete nullification of personal desire. How can these two opposites coexist?

Student's Explanation:

pg. 16

- When a Jew asks for material needs on Rosh Hashanah, their inner desire is not for personal comfort, but to fulfill the purpose of creation, the revelation of G-d's Kingship in the world through elevating the sparks that are invested in material things, thereby making a dwelling place for G-d in the lower world.
- The Baal Shem Tov explains: The body's hunger for food stems from the soul's yearning to elevate the sparks of holiness within the food. So too with the prayers of Rosh Hashanah: behind the material requests lies the soul's deeper desire to fulfill the Divine purpose.
- This is why we feel we are more aroused by those parts of the prayer that touch upon our needs, since it is precisely through them that the Divine intent is realized.

Student's Understanding the story of Eli and Hannah:

pg. 17

- Eli believed it was improper to ask for material needs disconnected from the service of G-d. But Hannah clarified that her request was not selfish, rather it was the outpouring of her soul to G-d, to bring children who would be dedicated to G-d.

Takeaway:

In the prayers of Rosh Hashanah, we must combine the voice of Eli with the voice of Hannah: On the one hand, to remember that the essence of the day is the coronation of G-d as King, which calls for our complete devotion to His will. On the other hand, to ask for our material needs with the awareness and recognition that they are part of our service of G-d and of our mission to make the world into a dwelling place for G-d.